

[Poul Dam.]

ligt at sælge til normale bogkøbere. Det er ikke en handel, som virkelig imødekommer et i forvejen eksisterende behov; denne agent-handel skaber sit eget behov, og en sådan handel forekommer det ikke rimeligt at støtte mere end højst nødvendigt.

Ved ændringsforslaget her bliver det muligt stadig væk at fortsætte med agent-handelen, som jeg også forstår at den nye næringslov vil muliggøre, men beskyttelsen for sælgeren vil være afhængig af, at køberen ekstra har besluttet sig til at gå hen på sælgerens forretningssted for at skrive under. Det giver en større risiko for sælgerne, og det forekommer mig meget rimeligt at pålægge sælgerne denne større risiko.

Det er utvivlsomt, at det vil være en upraktisk ordning, hvor sælgerne i øjeblikket bor f. eks. i København, og hvor agenterne arbejder over hele landet, men det vil formodentlig resultere i, at man, hvis forslaget blev gennemført, i stedet for at have en sælger siddende i København, så at sige udliciterede opgaven som sælger til lokale forretninger overalt i landet. Det har i hvert fald for bogagenthandelen tidligere været tilfældet, at det foregik på den måde, at agenterne rundt omkring optrådte som agenter for lokale forretninger.

Vi er klar over, at der er tekniske vanskeligheder ved dette ændringsforslag — det er blevet udarbejdet forholdsvis sent, efter at det var klart, at fortrydelsesparagraffen ikke kunne gå igennem — men jeg tror ikke, de er større, end at de fejl, der måtte være, kan ændres mellem anden og tredje behandling, hvis forslaget vedtages her ved anden behandling, hvad jeg naturligvis skal anbefale at det bliver.

Johan Asmussen: Det forekommer mig, at den måde at lave love på, som man her er inde på, er en lille smule useriøs. Oprindelsen var trekantforliget, der stiledede imod forbrugsbegrænsning; man hægtede dér som et af de sidste punkter et par linjer på om afbetalingsloven.

Man har en udførlig betænkning fra et justitsministerielt udvalg, der erklærer, at der ingen grund er til at tro på konjunktur-regulerende virkninger ved ændringer i udbetalingsprocenten.

Ved første behandling af lovforslaget

forekom det mig, at der ikke fra nogen side var nogen synderlig begejstring for forslaget eller virkelig tiltro til, at man ville nå det, som lovforslaget stiledede efter, den forbrugsbegrænsende virkning. Man havde nærmest indtryk af efter udtalelserne ved første behandling, at de ærede ordførere godt kunne have tænkt sig at have en fortrydelsesparagraf i baghånden, for at de kunne have bakket ud af den lille påklistede tilføjelse til trekantforliget.

Jeg ser af betænkningen, at udvalget har fået en henvendelse fra Butikshandelens Fællesråd, og jeg har jo også, fordi man er så venlig at sende også os udvalgsbilagene, set, hvad den går ud på. Jeg synes — og det er i og for sig en generel bemærkning — at det er en mangel i udvalgsbetænkningerne og altså også her, at man ikke får en smule referat i betænkningen af, hvad den slags henvendelser er gået ud på. Denne gik altså ud på nogenlunde det samme, som var konklusionerne i det ministerielle udvalg: man peger på de store betænkeligheder, som en sådan ændring af udbetalingsprocenten indebærer.

Der har altså været fra særdeles sagkyndige og seriøse kilder en række saglige argumenter imod en sådan ændring, men det er jo klart — kan man sige uden at fornærme nogen — at alle disse argumenter på forhånd har været dødsdømt; man havde jo de tre linjer i trekantforliget, og derfor skulle dette altså frem, selv om ingen i virkeligheden troede på det.

Når man så ser på, hvad det egentlig er, man har beskæftiget sig med under udvalgsarbejdet, ja, så er det jo for det første det, som udsprang af den vel nærmest henkastede bemærkning under første behandling fra det ærede medlem fru Lis Groes om denne såkaldte fortrydelsesparagraf.

Jeg har ikke tænkt mig at gå ind i nogen diskussion, heller ikke nogen juridisk diskussion om dette problem på dette sted eller ved denne lejlighed, men da jeg sidste gang efter den tanke, der blev udkastet, lod en bemærkning falde om, at jeg havde en vis sympati for tanken, må jeg her sige, dels at jeg fremdeles har en sådan sympati, dels — og det må jeg understrege — at min gruppe ikke har den samme opfattelse; man mener, at det vil være forkert.

Lad mig sige ganske kort, at når jeg